

genija

Slovenske ljudske pesmi

Slovenske ljudske pesmi

Založba Genija
Za založbo: Blanka Jarni
Korigirala: Eva Vivola
Oprema: Dubravko Gecan
Ljubljana, 2016

http://www.e-knjiga.si/more_cover.php?recordID=190

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani
COBISS.SI-ID=286513408
ISBN 978-961-280-345-2 (epub)
ISBN 978-961-280-346-9 (pdf)
ISBN 978-961-280-347-6 (mobi)

Slovenske ljudske pesmi

Vsebina:

Al me boš kaj rada imela	8
Boj za hlače.....	10
Bom šel na planince	13
Celo noč grmi in bliska.....	15
Če mi lučka ne gori	17
Da bi ja znala, ker je moj	18
Da sem mlada bila.....	20
Darovanje neveste.....	22
Dekle moja, prines mi vode.....	23
Dekle na sred morja	24
Dekle, dekle, delaj pušeljč	25
En hribček bom kupil	26
Ena tička priletela	28
Gormanani že peljejo	30
Gozdič je že zelen	31
Imam jo ljubico.....	32
Išel jesem pred štacune	33
Jaz bi rad cigajnar bil.....	34
Jaz mam pa konjča belega.....	35
Jaz pa pojdem in marširam	36
Je pa davi slanica pala.....	38
Jubca moja, vstani gore	39
Kadar, ljubca, ti umrla boš.....	40

Kaj boš za mano hodil	41
Kaj je tebi, ptica.....	42
Kaj se ti, fantič.....	44
Kje je moj par	45
Kje so kozice?	46
Ko sem s pleníc izlezel	47
Komu bi rože trgala.....	49
Kukovica lepo kuka	51
Lan sem se ženil.....	52
Le majhno sem rekel	54
Lepa si, pomlad zelena	55
Ljubezen je bila in bo	57
Luna pa gori gre.....	58
Mašina je zafüčkala	60
Moj fantič je na Trolsko vandral.....	62
Muj fantič je rajžov naprej.....	63
Na briegu je vietar	64
Narobe svet.....	65
Ne hod okol hiše.....	66
Ne hodi čez Dravo	67
Nevesta jemlje slovo	68
No, kaj je tebi, dekle.....	70
O le mamka vi, vi.....	72
Oblaki so rdeči.....	73
Oj dekle, kje si ti doma.....	75
Oj dragi bratci vi.....	77

Oj ta vojaški boben.....	78
Pastirica.....	80
Petelinček se oženo.....	81
Pipa – pipalica.....	83
Pleši, pleši, črni kos.....	84
Po dolinci sonce sije	85
Po hribcih je ivje	87
Po morju plava barčica	88
Pobič sem star šele osemnajst let.....	90
Pojdam v rute	92
Pojdem na štajersko	93
Pred durmi je vahta.....	94
Preluba si ti, pomlad.....	95
Primorski partizan	97
Prle si me vidla.....	98
Pušico na ramo djal.....	99
Rasti mi, rasti, travca zelena	101
Se davno mrači.....	102
Sem hodov k tebe	104
Sijaj, sijaj, sončice	105
Slovenec more znati	106
Soldaški stan je kakor dež.....	107
Sosedi mrmrajo	108
Spomladi jo dobi.....	109
Svatje – pogrebci.....	110
Škrjanček poje, žvrgoli	112

Ta pijanščna, ta nemarščna.....	113
Te lepe daklete.....	114
Tri tičice morje obletele	115
Urca štir odbije.....	117
V nedeljo jutro vstala bom	119
Včasih me rada ima	120
Vi ličca rdeče	121
Vsakega od kraja ne vzame	122
Vse je veselo, kaj živi	123
Vsi so prihajali	125
Z rožmarinom na božjo pot.....	126
Za njo ko riba za vodo	127
Zadnji večer.....	128
Zapustil je še mož ženo.....	130
Zeleni Jurij.....	131

Al me boš kaj rada imela

»Al me boš kaj rada imela,
ko bom nosil suknjo belo,
sabljico pripasano,
puško pa nabasano?«

»Jaz bi te že rada imela,
ko bi samo srota smela,
pa mi mamca branijo,
da imaš premajhno kajžico.«

»Kajžica res ni velika,
pa sem fantič, kot se šika.
Čez en mesec al pa dva
se boš za mano jokala.«

»Kaj se bom po teb jokala,
rajš bom fanta družga zbrala,
ki bo imel zadost blaga,
hišico pa v štuka dva.«

»Kdor ima visoke hiše,
tist pa tebe ne poiše;
kdor pa ima zadost blaga,
tist pa tebe ne pozna!«

Boj za hlače

Na svetu je dosti vse sorte norosti,
koder kol hodim, tok vidim ta špas,
jest v eni vasi sem slišal te špase,
gledu od daleč, poslušu en čas:
Dva zaročena, en mož in žena
sta se rotila, klela, upila,
koker pav na glas.

Ta mož v ti hiši sedi tam per mizi:
žena s polenam pred mizo stoji,
ga kolne in pravi: ti šelm stari,
hlače mi dej, al se ti kej zgodi!
Bom jez možvala, čez te kravlala,
ker sem poštena, pametna žena,
kaj hovert stori?

En dan ta žena moža nažene,
de mož je mogu jet ribe lovit.
Gre on od hiše, tedaj si misli:
Kako bi mogu spet hlače dobit?
Vjame tri ribe, spet domu pride;

Žena ga gleda. Koker medveda
Ga začne rotit.

Ta mož ni več špasu, resnico je skazu:
Stolu je odlomu eno nogo,
jo enkrat udari; ta žena mu pravi:
Tako ti šelm boš delu z menoj?
Ga kolne, vpije, pa mož jo nabije,
ni več reglala, kmalu je dol pala,
k' je toku glavo.

Po tem se učite možje! Tako storite,
koker je storu biv oni poprej.
Če vaše žene so take šleve,
de bojo ratale pametne zdej,
hlače pokaži, pa s palco jo maži.
Te bo prosila, ti obljubila,
da mir bo vselej.

Le taki norci so stari udovci,
ker mlade žene sebi zaroče.
Pravi: mlada meni dopada,
mi bode stregla, ker jez sem star že.

Tako mu streže, de mu oči zaveže,
mu vzame hlače, za drugim skače,
reči ji nič ne sme.

Ne gre nam enim ženam poštenim,
le takim ženam jaz vso čast dam.
Zvejo to pravo, da mož je glava.
Žene, tak storite, tak dobro bo vam!

Bom šel na planince

Bom šel na planince
na strme gore,
bom slišal od daleč
zagorske zvoné.

Zagorski zvonovi
premilo pojo,
nemara preljubo
k pogrebu neso.

Pa če jo nesejo,
le naj jo neso,
saj dlje je ne bodo,
da b ne šel za njo.

Zvoniti bom pustil,
kropiti pa ne,
kropile jo bodo
le moje solze.

Pokopale jo bodo
le moje roke,
krog groba sadil bom
cvetice lepe.

Med mile cvetlice
naj mene lože,
saj vem, da bo počlo
na grobu srce.

Celo noč grmi in bliska

Celo noč grmi in bliska,
ljubček pa po polji vriska:
vriskaj, vriskaj al pa poj,
sam da prideš k men nocoj!

Prišel je na oknice,
potrkal je na polknice:
»Vstani, ljubca, odpiraj mi,
saj zadosti spala si!«

»Saj bi hitro vstajala,
pa sem tako zvedela,
od tebe zvedla sem le-to,
da si drugi dal roko.«

»Ljubca, tega ne verjemi,
le sam mene ti objemi!«
»Tebe ljubim samega
iz mojga srca pravega.«

Tolko časa me je objemala,
da mi je v rokah zadremala.
Ljubca k oknu je vstajala,
svetle zvezde preštevala.
»Zvezde že v kraj gredo:
vstani, ljubček, pojdi domu!«

Ljubca je na ganku stala,
svetle zvezde pregledvala:
»Zvezde ni nobene več,
dragi ljubček, pojdi preč!«

Če mi lučka ne gori

Če mi lučka ne gori,
mi pa mesec sveti;
mene pa srce boli,
ker moram tu sedeti.

Kdor je truden, naj gre spat,
jaz pa bom bedela,
ljubega bom čakala,
pri oknu bom sedela.

Da bi ja znala, ker je moj

Da bi ja znala, ker je moj,
bi jemi dala pušeljč necoj!
Pušeljč je zeleni,
ljubi zaljubljeni –
da bi ja znala, ker je moj!

Da bi ja znala, ker je moj,
bi jemi dala robec necoj!
Robec je židani,
ljubi zaljubljeni –
da bi ja znala, ker je moj!

Da bi ja znala, ker je moj,
bi jemi dala prstan necoj!
Prstan je srebrni,
ljubi zaljubljeni –
da bi ja znala, ker je moj!

Da bi ja znala, ker je moj,
bi jemi dala venec nocoj!

Venec je zeleni,
ljubi zaljubljeni –
da bi ja znala, ker je moj!

Da sem mlada bila

Da sem mlada bila, sem prosila Boga,
da bi mi Bog dal bogatega moža,
saj mi ga je obljubil, no saj mi ga je dal:
Eno butaro glešta, no cvajarja dva.

Pa kaj še le ona ma za ene lepe reči,
na hiši nima strehe, ne v hiši peči,
vse klopi so polamane, no špampet fali,
al kej mi zdaj neki ta šelm leži?

Včasi na trati, no včasi na tleh,
največkrat pa v krčmi na golih klopeh,
al kdaj le mi pride ti šelm iz krčme,
še te mi prinese telečje noge.

Telečje noge no svinsko glavo,
šel to mi celo pijansko blago.
Pa kaj še le on ma za eni lepi gvant,
ki ga na sveti nima nobeden fant.

Krpica za krpice drži,
nit njeni gre niti od njega visi,
ma zaflikano suktnjo, pa candrav rokav,
kak se ti šelm obleče, saj tak je nej prav.

Darovanje neveste

Ali, k darom pristopljajte,
pristopljajte, darovajte
našo mlado nevestico!
Včeraj je bila še deklica,
danes pa je nevestica.
Očka, mamka, pristopljajte,
pristopljajte, darovajte
našo mlado nevestico:
oče, škudo, mamka ruho,
bratci, sestre, pristopljajte,
pristopljajte, darovajte
našo mlado nevestico ...
Vse iz kota in iz pota
pristopljajte, darovajte
našo mlado nevestico:
saj ne boste nikdar več,
ledek stan je danes preč.
Razvezujte črne mošnje,
dajte ven srebrne groše:
ak ji Bog da doživeti,
saj vam želi povrniti!

Dekle moja, prines mi vode

Dekle moja, prines mi vode,
da si umijem noge svoje!
Noge svoje umu si bom,
za tabo hodu nič več ne bom.

Dekle moja, prines mi vode,
da si umijem roke svoje!
Roke svoje umu si bom,
tebe objemov nič več ne bom.

Dekle moja, prines mi vode,
da si umijem srce svoje!
Srce svoje umil si bom,
na tebe mislu nič več ne bom.

Dekle na sred morja

Dekle na sred morja,
rada bi moja bla,
jaz sem pa vinski brat,
pijem ga rad.

Vinček moj, vinček moj,
ti si moj, jaz sem tvoj,
jaz te bom zmeraj pil,
dokler bom živ.

Kadar pa umrl bom,
vince več pil ne bom,
dente me v črni grob,
firkelj na grob.

Kdor bo le mimo šel,
vsak bo koj spoznal:
»Ta je bil vinski brat,
pil ga je rad!«

Dekle, dekle, delaj pušeljc

»Dekle, dekle, delaj pušeljc
za to rajžo žalostno.«

»Pa kako t ga bom nardila,
k sem premočno žalostna?

Al vse glih t ga bom nardila
z rožmarina nemškega,
s plavo žido ga povila,
s solzami ga frišala!

Na klobučk t ga bom pripela
z eno zlato knofelco,
de t ga ne bo burja vzela,
kedar boš na vojsko šo.«

En hribček bom kupil

En hribček bom kupil,
bom trte sadil,
prijatle povabil,
še sam ga bom pil.

Tam gori za hramom
en trsek stoji,
je z grozdom obložen,
da komaj drži.

Že čriček prepeva,
ne more več spat,
v trgatev veleva,
spet pojdemo brat.

Konjički škrebajo
in vozjo težko,
ker vince pelajo,
k je močno sladko!

Prelepo rumeno,
kak čisto zlato;
le pijmo pošteno
prežlahtno blago!

Ena tička priletela

Ena tička priletela,
vrh kosarne se je usedla.
Ona poje, žvrgoli,
te mlade fante gor budi:

»Mladi fantje, poslušajte,
eno pismico pisajte
do očeta, matere,
do svoje ljubce ljubljene!«

Ko so oče pismo brali,
mamca so na pragu stali:
oče pismo berejo,
se mamca milo jokajo:

»Kaj si je naš cesar zmislil,
da je fantom pismo pisal,
da vsaki mora bit soldat,
naj bo bogat al siromak!

Eno mašo bom plačala,
da se bo za sinka brala,
jaz ne vem, al še živi,
bol pa že davno v grobu spi!«

»Ljubček moj je tud odišel,
mene je doma zapustil,
jaz sem žalostna doma,
on pa drugo ljubco ma.

Svojo pojstlo bom postlala,
svojga fanta bom pozdravla,
tekle bodo dol solze,
tak ko z megle dežek gre.«

Gormani že peljejo

Gormani že peljejo
en sodek sladga vinca.
V sred hribca pripeljejo,
opešala je žvinca.
Priprigli so konjičke tri,
le vož ga, vož, bratec ti,
hi! hi! hi!
To vince vun popij!
To se mi prav dobro zdi,
če vinca v glažku ni!

Gozdič je že zelen

Gozdič je že zelen,
travnik je razcveten:
ptički pod nebom
veselo pojo.

»Ptički, jaz vprašam vas,
al bo kaj skor pomlad,
al bo kaj skor pomlad,
zelen pomlad?«

»Pomlad že prišla bo,
k tebe na svet ne bo,
k te bodo djali
v to črno zemljo!«

Imam jo ljubico

Imam jo ljubico,
v Krajn je za kuharco.
Tam pa bolna leži,
dajte ji lorberje tri!

»Nočem jest lorberja,
raj imam šoceljna:
lorber po ustih greni,
šocelj pa v srcu hladi!«

Išel jesem pred štacune

Išel jesem pred štacune,
da se razhladim.

Zagledal sem devojčico
z vrta šetajoč.

V jeni roki grozdek nosi,
grozdek černejški,
v drugi roki kito nosi,
kito rožmarin.

»Oj, devojka, daj mi kito,
kito rožmarin!«

»Jaz bi ti jo rada dala,
al sem žalostna:
snoči sem se zaročila,
s kim me volja ni.«

»Dosta ima zlata, srebra,
ki mu broja ni.«

»Ja bi rajši siromaha,
s kim me volja je!«

Jaz bi rad cigajnar bil

Jaz bi rad cigajnar bil,
pa rdeče kape nimam,
rdečo kapo že dobim,
pa pušlja noter nimam!

Jaz bi rad eno Micko žmel,
da b' mi pušeljc noter dala,
jaz bi ji pa vinca kupil,
da bi se smejala!

Jaz mam pa konjča belega

Jaz mam pa konjča belega,
drevi pa v ves pojezdim ga,
čez tri goré, čez tri plané,
čez tri travnike pliberške.
Konjič pred duri prištaklja,
ljubca po štengah pricaplja.
Konjiča je djala v štalico,
mene v svetlo kamrico.
Konjču je dala čop sena,
meni pa poljuba dva.

Jaz pa pojdem in marširam

Jaz pa pojdem in marširam
čez dežele ogrske,
nobeden drug ne pojde z mano
kakor drobne ptičice.

S kljunčkom bodo pot kazale,
s perjem senco delale:
nobeden drug ne pojde z mano
kot te vesele ptičice.

Kdo bo tebe, ljubca, troštal,
kadar te zapustil bom?
»Mene bojo tiste ribce,
ki po vodi plavajo.«

Kdo bo tebe, ljubca, troštal,
ko te jaz zapustil bom?
»Mene bojo tiste rožce,
ki po polju rastejo.«

Kdo bo tebe, ljubca, troštal,
ko te jaz zapustil bom?
»Mene bojo tisti fantje,
ki ponoči pojejo!«

Je pa davi slanica pala

Je pa davi slanica pala
na zelene travnike,
je vso travco pomorila
in vse žlahtne rožice.

Men pa ni za rožce moje,
če jih slanica pomori;
meni je za dekle moje,
če me ona zapusti.

Ravno sredi mojga srca
ena rožica cveti;
če ne boš ji prilivala,
se gotovo posuši.

»Kaj ji bodem prilivala,
nimam vinca ne vode.
Pa ji bodem prilivala
svoje solzice svetle.«

Jubca moja, vstani gore

»Jubca moja, vstani gore,
vstani gore še tuo nuo},
de boš vidla rance moje,
kuo so močno ranjene.«

»Če imaš ardeče rane,
pošjaj ta po duohtarja,
če imaš hlaboke rane,
pošjaj ta po mašnika.

Če s biu snujka h mene paršu,
o za višno nie s biu umru,
če s biu snujka h mene paršu,
o za višno nie s biu umru.«

Kadar, ljubca, ti umrla boš

Kadar, ljubca, ti umrla boš,
v belem vsa oblečena boš.
Tebi bojo svetile lučice,
meni soldaške pušice.

Tebi bo zvonil mrtvaški zvon,
meni soldaški rompompom.

Tebe štirje ponesejo,
mene štirje popeljejo.

Pred tabo pojde kapelan,
za mano pojde črni vran.
Tebe v črno zemljo pokopljejo,
mene pa v morje potopljejo.

Tebe bodo jedli črvički,
mene morske ribice,
nad tabo bo rasla travica,
nad mano barka plavala.

Kaj boš za mano hodil

»Kaj boš za mano hodil,
srebrne rinkce nosil?
Mar bil bi rinkce doli djal,
pa b bil doma zaspal.

Kaj boš za mano hodil,
pa biksane škornce nosil?
Mar bil bi škornce doli djal,
pa b bil doma zaspal.

Kaj boš za mano hodil,
klobuk po strani nosil?
Mar b bil klobuček doli djal,
pa b bil doma zaspal.« –

Okol sem se zasukal,
korajžno zaukal:
»Bog te obvar stotavžentkrat,
pri teb sem zadnikrat!«

Kaj je tebi, ptica

Kaj je tebi, ptica,
bela golobica,
kaj tak prebleduje
ti rumeno lice?

»Kaj ne b prebledvalo
mi rumeno lice:
ki me drugi čejo
z ljubim razločiti!

Če bodo mene drugi
z ljubim razločili,
žalostno bo moje
na svetu življenje.

Če bo moja solza
na kamen padla,
kamen se bo zdelil
na dva drobna dela.

Pelin, pelinkovec,
ti si žarko cvetje,
tebe bom trgala,
okol srca djala.

Koder moj ljubi hodi,
tam rožmarin rodi,
rožmarin zeleni,
moj ljubi ljubljeni!«

Kaj se ti, fantič

Kaj se ti, fantič,
v nevarnost podajaš,
čez Savco v vas hodiš,
pa plavat ne znaš?

Mene poslušaj
in več ne poskušaj
čez Savco v vas hodit,
ker plavat ne znaš!

Savice sila
bo tebe umorila,
deklici v kamri
bo počlo srce.

Kje je moj par

Ribce po murji plavajo,
pa vsaka ima soj par:
jast sem pa jna revna stvar,
sam Boh ve, ké ja moj par!

Ptičke po lufti letajo,
pa vsaka ima soj par:
jast sem pa jna revna stvar,
sam Boh ve, ké ja moj par!

Dekleta po vasi špansirajo,
pa vsaka ima soj par:
jast sem pa jna revna stvar,
sam Bog ve, ké ja moj par!

Fantje po vasi pojejo,
pa vsak ima soj par:
jast sem pa jna revna stvar,
sam Boh ve, ké ja moj par!

Kje so kozice?

Čin, čin, čin, Drežnca,
kje so kozice?

Gori v skalici,
kjer ni vodice.

Koza je prdnala,
rit se je prtrgala:

Dajte no nit,
Da zašijemo rit!

Ko sem s pleníc izlezel

Ko sem s pleníc izlezel,
sem mislil, da m soldat,
ker mam ravne noge,
jaz še m komandant.
Zdaj sem pa pastir,
v štal je moj kvartir,
šiba, gajžla je moj gver.

Ko sem v šolo hodil,
sem mislil, da m gospod,
skoz zelene gozde
imel svojo pot.
Potem sem hlapec bil,
rad sem vince pil,
ženski spol tudi zlo častil.

Ko sem se oženil,
bil sem zavber mož,
vzel sem mlado dekle:
lepa žena boš.
Zdaj že mati je,

zmeraj krega se,
ven in noter, koder gre.

Zmeraj sem si mislil,
kak bma birtvala,
krone zlate vkup nalagala.
Saj ni nič tako,
kot si misli kdo,
dostokrat še ni za sol.

Zmeraj sem si mislil,
kak bma šparala,
kak bma vino mela,
ne bma talala.
Zdaj pa pijmo ga,
zastonj je misel vsa,
saj zato nam Bog ga da.

Komu bi rože trgala

»Lepo moje ravno polje,
gé moj ljubi rano orje!
Net ne orje, net ne pluži,
temoč name preišluje!«

»Lepi moji beli gradi,
gé moj ljubi mili dragi!
Net ne piše, ne pišuje,
temoč skoz me preišluje!«

»Lepe moje bele hiše,
gé moj ljubi s pérom piše!
Net ne piše, ne pišuje,
al na vek me preišluje.«

»Lepe moje senokoše,
gé moj ljubi koso brusi!
Net ne brusi, net ne kosi,
al za menoj glase nosi.«

»Lepi moji vinogradi,
gé mi rase vsaka roža,
roža, roža, lepa klica,
ki njo trga vsaka dvica.
ki njo trga vsaka dvica.
Vsakša svojemi dragomi,
jaz pa srota nemam komi.«

Kukovica lepo kuka

Kukovica lepo kuka
tam v zelenem bukovju;
prepelica prepeluje
tam v zelenem travniku.

Ljubček moj kosíco brusi
tam v zelenem travniku:
mrzla rosa, dobra kosa,
rada travco položi.

Suha burja, gorko sonce,
rado se seno suši:
mehka postlja, lepa ljubca,
kratke so pri nji noči!

Lan sem se ženil

Lan sem se ženil,
pred postom je blo,
pa rad bi bli plesali,
pa godcov ni blo.

Godce smo dobili,
prostorja ni blo,
pa godce smo dobili.
prostorja ni blo.

V onem kot je brana,
v drugem pa drevo,
a v tretjem moja žena
držala se grdo.

Kruha sem jo prosil,
pa mi ga ne da,
za lase me potegne,
čez vrata ven spelja.

Peč se mi je podrla,
oh, kaj bom začel?
Pa žena mi je vmrla,
kako sem jaz vesel!

Peč smo sezidali,
oj, hvala Bogu!
Pa ženo zakopali,
oje! O juhuhu!

Le majhno sem rekel

Le majhno sem rekel:

»Čemu mi boš ti?«

Je hitro imela

vse solzne oči.

Le majhno sem rekel:

»Ti s ljubca mojá!«

Je hitro postala

veselga srca.

Lepa si, pomlad zelena

Lepa si, pomlad zelena,
kakor rožca razcvetena:
hitro se ozeleniš,
mladim fantom žalost striš.

Ko se drevje ozelenuje,
ljubim fantom napovduje,
da je prišel tisti čas,
ko nas kliče vojskni glas.

Očo, mater zapustiti
in od doma se ločiti,
mlad podat se bogve kam,
to stri žalost fantom nam.

Ljubi bratec in sestrica,
zdaj bo puška mi tovaršica:
puško, sablo, bajonet
mora vsak vojak imet.

Puško, sablo, bajonet
moram tudi jaz imet.
Vi cesarski, vi soldatje,
vi bodite moji bratje!

Očo, mater še objamem,
zadnjič slovo od njih vzamem:
južnal z vami več ne bom,
kruh soldaški jedel bom!

Ljubezen je bila in bo

Ljubezen je bila,
ljubezen še bo,
ko tebe in mene
na svetu ne bo!

Luna pa gori gre

Luna pa gori gre,
lepo mi sveti že.

Fantje pa v vas gredo,
lepo zajuckajo.

Vkupaj se vstopijo,
lepo zapojejo.

»Kdo so pa ti ljudje,
k jih ne poznamo nič?«

»Mi smo pa tam doma,
vsaka nas rada ima.

Mi smo pa z gornjo kraj,
kdo nam pa more kaj?

Kraja smo tacega
zvaljamo vsacega.

Mi smo pa s tiste vasi,
da se nas vse boji.

K okencu pridemo,
dekelce skličemo.

›Snoči me rada imaš,
dans pa mal godrnjaš!

Ura je polnoči,
men se domu mudi.«

Mežnar že dan zvoni,
nas pa še domu ni!«

Mašina je zafüčkala

Mašina je zafüčkala,
mi smo mogli iti,
vsaki svojo ljubico
mogo zapüstiti.

Doma so nam pai pravili:
vei de van tan dobro,
tan so nas pa spravili
v veliko nevolu.

Delali smo, delali,
od zajtra do večera,
za večerju doubili
graha i krumpira.

Draga moja ljubica,
listeka mi piši!
Z leipim beilim roupčekom
skuze mi obriši.

Jas bi ti že pisala,
pa ti ga ne morem,
od prevelike žalosti,
vse san odnemogla.

Moj fantič je na Trolsko vandral

Moj fantič je na Trolsko vandral,
oj zdaj pa tam bolan leži.

Zdaj pošte mi nazaj pošilja,
da naj mu jaz zdravila dam.

Oj za bolezen so zdravila,
a za ljubezen jih pa ni.

Tirolka ti je pušeljc dala,
pa naj ti še zdravila da!

Muj fantič je rajžov naprej

Muj fantič je rajžov naprej,
pa mjane zapustu je zdej,
je rajžov naprej, pa nazaj ga več nej,
kaku sem jest žalostna zdej!

Poglejmo na rdeče morjé,
kaku so tam goste meglé.
Poglejmo, poglejmo rdeče morje,
muj fantič v Ameriko gre!

K b fantič le vejdu muj tu,
kak mjan je pr srci hedú –
nazaj se b abrnú čez tri deželé,
patruštov bi moje srce!

Na briegu je vietar

Na briegu je vietar,
v dolinc je magla,
moje jubce jubezen
je nesla voda,
moje jubce jubezen je nesla voda.

Sen kurajžen vesieu,
sen z gornjih dežel,
sem z Mierse doma
nega ubuozga moža,
sen z Mierse doma
nega ubuozga moža.

Ne maram za te
in za špote tvojé,
se nizko parklonem,
pasájo čez me,
se nizko parklonem,
pasájo čez me.

Narobe svet

Sonce sije, pa dež gre,
malnar mele brez vodé,
petelin skače brez nogé,
dekla pometa brez metlé,
perica pere brez vodé,
kovač tolče brez roké,
konjič teče brez nogé,
žaba ma dobre zobé,
polž ma pa trde rogé.

Ne hod okol hiše

Ne hod okol hiše,
ne podpiraj voglov:
moja hišca je nova,
ne nuca stebrov.

Ne hodi čez Dravo

Ne hodi čez Dravo,
so velče vodé,
bi se mogel utopiti
zavoljo mene.

»Ne bodem se utopil,
mam velče nojé:
dve barti poskočim,
sem že per tabé!«

Nevesta jemlje slovo

Dnes je lep veseli den,
kaj je ne povoljen vsem:
edna še med nami je,
ki se joče celi den.

V koti za mizoj sedi
poleg lepga ženiha,
v lepem venčki zelenem,
v lepih rdečih pantličih.

Mati njo darujejo,
ladico nalagajo;
oča navuk davlejo,
od nje slovo jemljejo:

»Idi, idi, moja hči,
kam te pelajo oči,
v lepo ves godomersko:
gda boš prišla nzaj domo,
ti dekličtva več ne bo!«

»Preljubljeni oča moj,
naj še ostanem tu nocoj:
pome dó zjutra prišli
s štiremi konjičeci,

s štiremi konjičeci,
s štirmi konji črnimi.
Mene glava zlo boli,
per srci veselja ni!«

No, kaj je tebi, dekle

»No, kaj je tebi, dekle,
da s tako žalostno,
teb se že na očeh pozna,
da si se jokala?«

»Se nisem, pa se šele bom,
ker fantič moj mi gre od dom,
gre s tega kraja v drugi kraj,
ne bo ga več nazaj!

Ti tamkaj boš na vahti stal,
si bodeš drugo dekle zbral,
ti tam pozabil boš na me,
jaz pa nikdar na te!«

»Oj dekle, dekle, molči ti,
vem, kaj od te se govori,
da prej, kom storil marša dva,
ljubila boš družega.

Oj srečno, srečno, ljubica,
in tvoja bela posteljca;
Bog ti obvar dušo, telo,
ko mene več k teb ne bo!«

O le mamka vi, vi

O le mamka vi, vi,
kje so vaše hčeri,
o le mamka vi, vi,
kje so vaše hčeri?

O le mamka vi, vi,
mate liepe hčeri,
mate Minčco mlado,
o le dajte mi jo.

Če jo nečete dat,
o le mejte jo,
gor na peč jo ložite,
tam gor naj se suši!

Oblaki so rdeči

Oblaki so rdeči,
kaj nek pomenijo?
Da vsi ta mladi fantje
k soldatom pojdejo.

Prešmentana kosarna,
prešmentanu peru,
k sta mene zapisala
k soldaškemu stanu.

Skrivati sem se nehal,
ne bom se skrival več,
raj pojdem sam v kosarno,
če pridem glih pod meč.

Vojaški boben poje,
in fantje vriskajo,
in vsi prijatlom svojim
roke še stiskajo.

Oj, fantje, le korajžo,
marširajmo naprej!
Sovražnik nas že čaka,
oj, fantje, kaj bo zdej?

Oj dekle, kje si ti doma

»Oj dekle, kje si ti doma,
ker te nobeden ne pozna?«

»Jaz sem pa tam doma,
kjer teče voda od jezera.«

»Kadar se jaz oženil bom,
na svatbo te povabil bom.«

»Na svatbo tvojo me ne bo,
ker svatba tvoja čudna bo:

ko tebe v prvo kličejo,
meni zdravnika peljejo;

ko tebe v drugo kličejo,
mene na pare devljejo;

ko tebe v cerkev peljejo,
mene k pogrebu nesejo;

ko tebi godci godejo,
meni zvonovi pojejo;

ko tebi svatje plešejo,
pogrebci me zasipajo.«

Oj dragi bratci vi

Oj dragi bratci vi,
kje počivajo vaše kosti?
Po trnji in grmji ste hodili,
da bi nam svobodo priborili.
Tam je ležal partizan,
poln težkih ran,
na vse strani se je oziral,
svoje roke in oči proti nebu upiral,
da bi prišla mi pomoč,
pa je ni od nekod.
Ni očka ne mamce
ne brata ne sestrice,
da bi mi prnesle kapljo frišne vodice,
da bi mi žejo pogasile,
da bi mi tolažbo v srce vlile,
da bi mi sladko besedo dale,
da bi mi njegove rane oprale
in povezale ...

Oj ta vojaški boben

Oj ta vojaški boben,
ta bo meni velki zvon,
oj ta mi bo zazvonil,
kadar jaz umrl bom,
bom, bom, bom, bom ...

Oj ta vojaška sablja,
ta bo meni svitla luč;
oj ta mi bo svetila,
kadar jaz umrl bom,
cin, cin, cin, cin ...

Oj ta zelena trata,
ta bo meni zadnji dom,
oj tukaj bom počival,
kadar jaz umrl bom,
di, dredi, rediron ...

Oj ti gorenjski fantje
bodo pokopali me,

vsi bodo me spremili
na zelene travnike.
Brbom, brbom ...!

Pastirica

Pastirica krave pase
in si dela vesele čase,
pastirc pa pravi: »Juhe, juhe!
Na planinci pa lušno je!«

Na planinci je lušno biti,
tam je dosti mleka piti,
pastirc pa pravi: »Juhe, juhe!
Na planinci prav lušno je!
Juh!«

Petelinček se oženo

Petelinček se oženo
je pod lipco zeleno.

Vzel je piško lepo,
na obeh očesih slepo.

Povabil je za svate
lisice vse kosmate.

Volk je bil starešina,
in tud lanska svinja.

Kuharca je bla raca,
za vilce pasja taca.

Komarji, muhe plešejo,
da se hiše tresejo.

Se muha spotaknila,
komarju nos odbila.

Komar je vzel poleno,
muhi odbil koleno.

Muha je tak vpila,
da je vse oglušila.

Šli so po padarja,
po rajnega Žnabljarja.

Preden padar pride,
že muhi duša uide.

Za svatbo in sedmino
so pili z žaklja vino.

Ko so jo pokopali,
so vsi bli trepetali.

Pipa – pipalica

Pípà,
pípalica
nà vole,
nà kole
nà strbene
pàlice.
Čígi ród?
Téga Fránca
Ràdovanca. –
Zòvte mi ga nà večero,
ne dajte mu
vêčerati
nì pod kùčo
pògledati.
Žàglovc,
Màglovc,
ajd na vòjsko!

Pleši, pleši, črni kos

Pleši, pleši črni kos!
Kako bom plesal, ki sem bos!
Kam si čevlje djal?
Stari bab sem jih prodal.
Kje je tista baba?
V hrib sem jo pokopal.
Kje je tisti hrib?
Voda ga je vzela.
Kje je tista voda?
Golobčki so jo popili.
Kje so tist golobčki?
Gospoda jih je pojedla.
Kje je tista gospoda?
Skoz oken dol je padla,
na sred morjá pa ven kukljá:
Juhuhu!

Po dolinci sonce sije

Po dolinci sonce sije,
po bregovih dež rosi.

Zbogom, zbogom, oče, mati,
jaz vas moram zapustit.

Jaz vas moram zapustiti,
ker jaz moram na vojsko it.

Zbogom, zbogom, bratje, sestre,
jaz vas moram zapustit,
ker jaz moram na vojsko it.

Zbogom, zbogom, ljubca moja,
jaz te moram zapustit,
ker jaz moram na vojsko it.

Zbogom, zbogom, vsi moji znanci,
jaz vas moram zapustit,
ker jaz moram na vojsko it.

Zbogom, zbogom, vsi prijatli,
jaz vas moram zapustit,
ker jaz moram na vojsko it.

Po hribcih je ivje

Po hribcih je ivje,
po dolincah pak mraz:
oh, kje je moj ljubi,
oh, kje sem pa jaz!

Po morju plava barčica

Po morju plava barčica,
prelepa barka pisana.
Fantiči se pa zbirajo,
se v lepo barko usedajo.

Od kraja rine ladjica,
je omedlela ljubica,
sklenila bele je roke,
točila grenke je solze.

»Če hočeš moja ljubca bit,
za mano v Milan moraš prit.«
»Jaz nočem tvoja ljubca bit,
za tabo v Milan nečem prit.«

»Ostani torej pa doma,
si zberi drugja ljubčeka!«
»Jaz pa doma ostala bom,
si drugja ljubga zbrala bom:

Moj ljubček bo zeleni grob,
poročil z njim me bo pokop;
moj venček bo pa travica,
ki rasla bo iz nadržja.«

Pobič sem star šele osemnajst let

Pobič sem star šele osemnajst let,
cesar me hoče k soldatom imet.
Kako bom soldat,
k sem pobič premlad,
k ne morem še puške držat!

Pri fari zvonovi že milo pojo,
od fantov, dekličev jaz jemljem slovo.
Pa jemljem slovo,
da bogve kako,
nazaj me nikol več ne bo!

Očka in mamka pa jokata se,
ker vidta fantiče preblečene vse.
Preblečeni so,
na vojsko gredo,
nazaj jih nikol več ne bo!

Bratec in sestra pa jokata se,
od bratca preljubga ločujeta se.
»Oj bratec ti moj,

nikar ne žaluj,
saj prideš tud ti za meno!
«

V kasarni sem hodil korajžen, vesel,
sem puško zagledal, sem jokat začel.
»Oj srček ti moj,
nikar ne žaluj,
z veseljem zavriskaj, zapoj!
«

Pojdam v rute

Pojdam v rute,
čör je mraz,
čör je moj šocöj,
bom tudi jaz!

Dol pokleknam,
mav požebam,
da kne bo šocöj
lažov koj sam.

Pojdem na štajersko

Pojdem na štajersko,
gledat, kaj delajo,
gledat, kaj delajo
ljubice tri.

Prva je kuharica,
druga je kelnarica,
tretja je ljubica
mojga srca.

Pri eni bom jest dobil,
z drugo bom vince pil,
s tretjo bom srčece
svoje hladil.

Pred durmi je vahta

Pred durmi je vahta,
za šišo vodà:
pa vse nič ne ubrani,
si skrivši moja!

Preluba si ti, pomlad

Preluba si ti, pomlad,
kak si vesela!
Ptičica vsaka že
skoraj bo pela;
prva je kukovca
ki nas bo klicala:
»Kmetič, le pojd orat,
ženka sejat!«

Škrjanček pa prileti
s poljske ravnine,
ino nas gor budi:
»Pojte na njive!«
Škrjanček se gor spusti,
nam pa zažvrgoli:
»Kmetič, le pojd orat,
ženka sejat!«

Prišel bo sveti Vid,
češnje zorijo,
fantje na travniku

rožce kosijo.
Ima že vsak koso,
kaj si nabrusil bo,
v jutro pa, ko je svit,
grejo kosit.

Prepelička se oglasi
v pšenički rumenoi,
dekleta pa gor budi
v jutro ob enoi.
V jutro pa, ko je pet,
prišlo jih je deset,
mele so vse srpe,
začnejo žet.

Prišel bo svet Mihal
v naše gorice,
grozdje mo prešali,
pili mo vince.
Prišel bo svet Martin,
z mošta postal je vin,
žegnal ga bo Martin,
jaz ga bom pil!

Primorski partizan

Po hribih jaz okrog blodim,
od doma sem pregnan;
ker ljubim ves slovenski rod,
postal bom partizan.

Visoke gore, temni gozd
so partizanu dom;
v njem svobode srečni dan
morda dočakal bom.

Požgali so mi rojstni kraj,
odgnali drage vse.
Bogve, če jih še videl bom,
morda že v grobu spe.

Al ena misel še živi,
da narod vstaja spet.
Na vzhodu zarja se žari,
prihaja novi svet.

Prle si me vidla

Prle si me vidla
koz kameni zid,
zdaj pa me ne vidiš
koz candravi plot!

Pušico na ramo djal

Pušico na ramo djal,
sablico pod pazdho djal,
in daleč se na pot podal
bom v deželo Mantuo.

Moja svitla sablica
bo zdaj moja ljubica,
ki me bo objemala,
de bo kri se ulivala.

Moja svitla pušica
bo zdaj moja ženica:
kogar ona položi,
ga nobeden ne zbudi.

Pismo hotel bi pisat,
ljubici ga dam poslat,
pa me pozabila je,
se že omožila je.

Pismo moje brala bo,
sinčeka zibala bo,
mož per nje bo sladko spal,
jest pa bom na straži stal.

Rasti mi, rasti, travca zelena

Rasti mi, rasti, travca zelena,
gor na tej travci hišca stoji.
Not v tej hišci pojstla postlana,
gor na tej pojstli dekle leži.

»Al boš ke jedla, al boš ke pila?
Al boš ljubila moje sarce?«
»Jest na bom jedla, jest na bom pila,
jest bom lubila tvoje sarce.

Nožek uzela, sarček načela,
de bom dobila tri kaple karvi;
pismo pisala, lubmu poslala,
de bo on vedu, kako se m godi.«

Se davno mrači

Se davno mrači,
mojga pobča še ni;
kaj dela, kaj dela,
da tolko mudi?

Snoč je bil, dav je šel,
drev pa bo spet prišel,
če ga pa drev ne bo,
vzel je slovo.

Že lunca sveti,
mojga pobča še ni,
znabiti nezvest je,
za drugo gori.

Danica blišči,
pa ga vendar še ni;
ne bodo ga vidle
več moje oči.

Je mene zapustil,
je drugo dobil;
naj srečen ostane,
dokler bode živ!

Sem hodov k tebe

Sem hodov k tebe,
dokler so rožice ble:
zdej so rožce menile,
menivo je vse!

Sijaj, sijaj, sončice

Sijaj, sijaj, sončice,
oj sonce rumeno!
»Kako bom sijalo sonce,
k sem vedno žalostno?

Sonce zgodaj gori gre,
dekleta jokajo,
ker rade bi ležale,
pa vstati morajo.

Sonce zgodaj doli gre,
pastirji kolnejo,
domov bi radi gnali,
pa črede nimajo.«

Slovenec more znati

Slovenec more znati
gorice delovati;
če delao praf ne bou,
naj pije le vodou.

Zaj kupice nalejmo,
na zdravje svoje spijmo,
či prazen bode glaš,
boš nam za drugog dao!

Napij se ti zdravica,
na zdravje veselica,
ki si povabil nas
na ete kratek čas.

Zdaj bomo si zapeli
dai bomo si veseli,
sa žalost naj nihá,
ker vince je domá.

Soldaški stan je kakor dež

Soldaški stan je kakor dež,
ki pade na zeleni trš:
vetrc popihne, pa ga ni –
lih taki smo soldatje mi.

Soldaški boben bobni,
mi mormo bit pripravljene,
da varjemo prelepe mesta,
deže kranjske pa najbolj.

Sedaj pa pomarširamo
na Prajsa hudega:
ko Prajsa pa pobijemo,
pa zopet nazaj pridemo.

Sosedi mrmrajo

Sosedi mrmrajo,
k mam ljubco mlado:
mrmrajte, nehajte,
drugače ne bo!

Spomladi jo dobi

Bo prišla vigred,
bo stajal se led:
bom dečvo dobil
s ta drujimi vred.

Svatje – pogrebci

Glih dones ta današen dan
no novo pesem peti znam:
vad jane mvade deklce,
glih tukaj mrtva je.

Preh tednam je še zrava bva,
nobeden ni vedu vad dga:
pršva ja pošta vad neba,
de more it s sveta.

Vesele rajtava storit,
ja v zakon mislva stopit,
pa glih na sojga gódu dan
ja djava svet na stran.

»Vzeva od mamce bi slavo,
ko b mogva vzgint gvar roko,
vzeva bi jo še vad vas,
pa ja marzu moj vabraz.«

Vsa žvahta jo je spremlava,
né hišica j bva tružica,
né dom ja biv pa čarn grob,
not bode počivava.

Škrjanček poje, žvrgoli

Škrjanček poje, žvrgoli,
k se belga dneva veseli,
škrjanček poje beli dan,
da dviga hrib in plan.

Kjerkol se midva srečava,
prijazno se pogledava,
še solzne najne so oči,
vse to ljubezen stri.

Kjerkol sem hodil, kjer sem bil,
še take nisem nkjer dobil,
da b bla tko milga ličeca
in usmiljenga srca!

Ta pijanščna, ta nemarščna

Ta pijanščna, ta nemarščna,
ta človeka zapelja!
Ta je mene zapeljala,
da sem se podpisat dal.

Jaz nisem hotel doma spati
na moji beli posteljci:
zdaj moram pa na vahti stati
na ti zemlji ogrski.

Jaz nisem hotel doma ubogat
svojga očeta in matere,
sedaj pa moram tukaj
mojga velkga avtmana!

Ti moji cesarski šolni
k nogam primrzujejo,
le-te moje lanske ljubce
name pozabljujejo.

Te lepe daklete

Te lepe daklete
po kamrah lažó,
majo duri podprte
z rženo slamó.

Tri tičice morje obletele

Tri tičice, tri tičice
morje obletele.

Prva nosi, prva nosi
klasek od pšenice.

Da b ga, Bog daj, da b ga, Bog daj,
v naše polje dela!

Ona ga je, ona ga je
v naše polje dela:
naše polje, naše polje
jako obrodilo.

Tri tičice, tri tičice
morje obletele.

Druga nosi, druga nosi
jagodo od grozda.

Da b jo, Bog daj, da b jo, Bog daj,
v naše gore dela!

Ona jo je, ona jo je
v naše gore dela:
naše gore, naše gore
jako obrodile.

Tri tičice, tri tičice
morje obletele.
Tretja nosi, tretja nosi
zdravje i veselje.
Da b ga, Bog daj, da b ga, Bog daj,
v naše selo dela!
Ona ga je, ona ga je
v naše selo dela:
naše selo, naše selo
zdravo i veselo.

Urca štir odbije

Urca štir odbije,
se m srce veseli:
moj fantič k men v vas pride,
se mu sabljica svitli.

»Le dol se k meni usedi,
na mojo desno stran,
da mi boš povedal,
kaj je vojaški stan.«

»Jaz bi ti povedal,
kaj je vojaški stan,
če bi jaz za gvišno vedel,
da sem tvoj fantič sam.«

»Za gvišno mi verjemi,
da samga tebe imam,
da samo tebe ljubim,
da si moj fantič sam.«

»Zdaj ti bom povedal,

kaj je vojaški stan:
menaža je prav slaba,
komis je pa neslan.«

V nedeljo jutro vstala bom

V nedeljo jutro vstala bom,
v Ljubljano se peljala bom.

Pred avtmana stopila bom,
za šoceljna prosila bom.

Al avtman pravi, govori:
»To se pa prav težko stori!

Kdor hoče šoceljna imet,
on mora zanjga dnarce štet.«

»Al jaz pa rada štela bom,
da šoceljna dobila bom!«

Včasih me rada ima

Včasih me rada ima,
včas pa mal godrnja,
včasih pa, kjer me vid,
prav: »Le še prid!«

Vi ličca rdeče

Vi ličca rdeče,
vi bistre oči;
kar sem vas zagledal,
pokoja več ni!

Vsakega od kraja ne vzame

Vsacga od kraja
še vzela ne bom,
ko čebela po rožah
ga zbirala bom.

Vse je veselo, kaj živi

Vse je veselo, kaj živi,
le samo moje srce ni.

Zapüsta me je fantič moj,
ki mi je oblüba zakon svoj.

Oblüba mi je tavženkrat,
pa se je zлага vsakokrat.

Jaz bom pobrala vse, kaj mam,
pa bom odišla kam ne znam.

V to pisano Lublanico,
v to lepo mesto marproško.

Bom šivala, bom štrikala,
bom svojga sinka zibala.

Le spavaj, spavaj, sinek moj,
da ne boš falot kak oča tvoj!

Saj nisi ti ta prva bla,
ki si se tako ukanila.

Vse je veselo, kaj živi,
le samo moje srce ni.

Vsi so prihajali

Vsi so prihajali,
njega ni blo:
ko bi on vedel,
kak men je hudo!

Zvezdice prišle so,
luna prišla,
jaz pa sem jokala
sama doma.

Ljubi pa prišel bo,
stisnil roko,
pol bo ozdravljeno
srce bolno!

Z rožmarinom na božjo pot

Rasti, rasti, rožmarin,
da si pušeljč naredim,
da ja pojdem naprej ž njim:
po cesti zidani,
z drobnim peskom sipani,
kud se šeču romari,
vsi nebeški angeli.
Lipu gloriju pojejo,
Bogu falo dajejo.

Za njo ko riba za vodo

Kukovca kukuje
v zelenem bükovji,
kosec koso brüsi
v zelenem travniki.

Janžek Gerčko vodi
po gori zeleni,
on pa si jo bara:
»Maš mater ali nej?«

»Da b jaz mater mela,
ne vodâ bi me ti;
da b jaz mater mela,
ne vodâ bi me ti.«

Gerčka gre v to cerkev
kak roža lelija,
Ivan pa za njoj
kak riba za vodoj.

Zadnji večer

Gore odvržejo
in sneg odleze preč,
in rožice cveto,
oj ni je zime več.

Visoke so gore,
zeleni travniki,
in gladke so steze,
po njih moj ljubi gre.

Klobuček ma na glav,
za njim pa listek bel,
ta listek tako prav,
de cesar ga bo vzal.

Petelin je zapel,
danica je prišla:
moj ljubi slovo vzal,
k sem se jest jokala.

Oj psi že lajajo
po celi vas naglas,
meni naznanjajo,
de pride ljubi v vas.

Oj psi že lajajo,
oh ljubega pa ni,
pod mojmo okencam
pa travca zeleni.

Zapustil je še mož ženo

Zapustil je še mož ženo,
k je šel na vojsko prajzarsko,
k je šel na vojsko prajzarsko,
k ne vem, če je živ al mrtev!

Adijo, adijo, ljubica,
in tvoja bela posteljca:
kolkrat sem jest per tebi bil,
zdej bom pa v črni zemlji gnil!

Odbila je kugla glavo,
k je šel na vojsko prajzarsko;
odbila je kugla glavo,
nazaj ga nikdar več ne bo!

Zeleni Jurij

Prošel je, prošel pisani vuzem,
došel je, došel zéleni Jure
na zelénem konji po zelenem polji.
Dajte mu, dajte, Jurja darovajte,
dajte mu mleka, zelena mu obleka,
dajte mu vina, da ga né bo zima,
dajte mu mesa, da se ne otresa,
dajte mu špeha, da ga né bo kreha,
dajte mu jajec, da ga ne bi zajec,
dajte mu kruha, da ga ne bi muha,
dajte mu sóli za debele voli,
dajte mu pógače, da mu noge póskoče,
dajte mu másti, da bo vreden části,
dajte mu hajde, da se doma najde,
dajte mu pleče, da vam kaj ne reče,
dajte mu krajcar, da ga né bo Šprajcar,
dajte mu škudu, da ne pojde k sudu,
dajte mu groš, da vam dojde još,
haj, haj, haj! bo li skoro kaj?
Ijüh, ijüh, ijüh!